

УРЕЂУЈЕ ЗМАЈ-ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ.

ГОДИНА ДРУГА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А Б У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
20. Јануара 1879.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

Б и з м а р к а д е.

И досад је било људи,
Особито на висини
Којима се туђе мњење
Као неки злочин чини.

Т акав човек, — чудне тежње —
За конопцем жељно тежи,
За конопцем, који вели:
„Само вежи, само стежи!“

Таки људи радо гасе
Свећу, лучу, жијак, лампу,
Гоне перо и артију
И мастило, па и штампу.

Кресат' пера, брисат' слова,
Гњечит' штампу знам да знате!
А где сада (Бизмаркада,) —
Сад за гушу већ хватате!

У Берлину сабор грца,
За грло га Бизмарк гњечи,
Узалуд се он копрца
— Господин се боји речи.

Није шала, испод грла
Кад те стисне кобац љути!
Ил' говори он што хоће,
То говори, — или ћути.

Мало му је глумим бити,
Ко и досад што је бив'о, —
„Зашт' сви други нису неми,“
Ето то је њему криво.

Бог човеку говор даде,
Чега нема створ остали;
Узалуду бог му даде
Кад му Бизмарк не халали.

И тако ће, не знам докле,
Ал за неко ипак време,
У Немачкој, у Берлину
Говорници да за неме.

Збогом речи, збогом ставке,
Периоди, збогом слово!
Збогом, збогом сви речници,
Бизмарк вас је конфисковано.

Жалосно је што вам причам,
Ал не могу суза лити,
Јер из ове трагедије
Комедија може бити:

Ако ове Бизмаркаде
Прилепчиво позареде,
Те се прокте мајмунима
На Бизмарка да с' угледе.

Титулус зеванди

Јавна предавања

IV.

О трбуву.

Поштовано собраније. Данас ћу вам говорити о једном великом господину, који је кадар изнудити поклоненије целога света. Јер кад трбу заболити, онда човек не само да се клања, већ се превија као црв.

Али како и да не буде трбу велики господин. Та он је маза човечијег тела. Још у детинству почнемо му тенати, зовући га тибом, трбушчићем и т. д. Васпитање у опште и не зовемо више васпитањем, него одгојењем, имајући сам трбу пред очима. За тим добије лепу титулу благоутробија. И тако мазећи га и клањајући му се направисмо од њега праву халу, којој се, као негдашњим боговима приносе на жртву волови, срне, зецови „гуске, патке са пилићи“ и т. д.

У многих људи који су систематично и методично одгојени изгледа и лице као трбу, само у пристојној миниатури.

Трбу је и звезда, која показује човеку пут, којим треба да пође, — а да се не огреши о ону мудру пословицу: трбувом за лебом.

Трбу је море. То признаје и пословица, која вели: у сред мора ћућурово гњездо. А друга пословица, која тако за првом долази, учи нас да „не ваља сипати у море песак“. Зато се и не сипа у њега песак, него се кувар по цео дан зноји измишљајући шта ће му се на жртву принети. (Ал он је ипак песковите нарави, — многи празни подруми, које је он све у себе упио и усисао).

Трбу је центрум човечијег тела. Центрумом се може назвати у толико више, што се заиста кад-кад на центе мерити може.

Ордени и колајне носе се обично на грудима. Али има људи тесногрудити, и онда дотичан министар, који је рад њихово тесногрудитије обилно да украси, долази у неприлику. Зато су свештеници и калуђери, као практични људи, дошли на ту мисао, да се на трбуву носе одличја, јер је трбу много еластичнији. И тако постадоше плави и црвени појасеви и архимандритски крстови, који се скромно на трбух спуштају. (Мој мали Милутин он је нашао за појас друго име, — он то зове потрбушина. Ако ћемо на што има дете и право. То је права шина, која држи трбу да се не распукне.)

Трбу спада и у ред посуђа. То су наше баке добро схватиле, зато и међу често на њега (угрејан) заклопац.

Пун је трбу сушта проза. Тај не мари ни за појезију ни за друге вештине. Празан трбу, он је већ много музикалнији, — он т. ј. празна прева уме лепо да крче. Сећате ли се оних дивних звукова што их издају жице на виолини. Те жице нису ништа друго него празна, сува прева.

Кад је човек гладан, онда му кажу да се поглади по трбуву. То је хомеопатски лек. Глад лечити са гладењем.

Трбу је и добар јастук, тако примећују они, који су имали прилике пред варошком кућом бити поваљени. Али има народа, који не туку по леђи, него ударају по трбуву као по неком клавиру. Ти тек мора да су музикално изображени.

Грк је признао да је бог стварајући човека све добро створио, само му је то замерио, што није створио трбу човечији на леђи, да га може лакше носити. Ал то није био онај Грк, што је појео једно и по јајета па је пукао. Већ је то био онај Грк, што је појео два печена ћурка, — па није пукао.

Они, који су ради од јела што заштедити, да се могу боље и по моди облачити, веле: трбу нема прозора. (Но, само би нам још то требало).

Има људи, који знају „говорити из трбува“ — Немци их зову „Bauchredner“. Ти људи још нису довољно припознати. Али они имају велику будућност. Они могу бити дивни посланици на дијетама и саборима. (Особито у земљама, где влада политика зоби и бича.)

Кажу да „с главе риба смрди“. На ту се пословицу свиколики трбуси срде, — и то с пуним правом.

Трбу је по себи врло хумористичан. Зато људи кад се смеју, не хватају се за главу него за трбу. — Ви се, поштовани слушаоци, сада не хватате за трбу, — наравно, само зато, што сте ми обећали да ћете непрестано зевати. А та два посла не слажу се никако.

Завршујући ово моје доста непотпуно предавање, морам се дотаћи и статистике, јер се и она дотиче свачега на свету.

Са народно економног гледишта, статистика врло грешити, што у државама броји колико имају глава, — у место да броји колико има трбува. Зато су статистична дата врло непотпуна. Јер сваки човек има трбу, — а многи и то још одабрани и меродавни људи, видимо да иду као мува без главе.

А напоследак, кад вам већ нисам нову годину честитао, ево сад ћу да избадим једну жељицу; а та је: да бог даде целом свету, не изузимајући ни српски народ, мало мање промућурних трбува а мало више промућурних глава, топлих срдаца и поштених карактера.

Стармл.

Против куге.

Еуропа дркће стрепи
Да се како неналеци
Астраханска куга на њу —
За то с' брине ноћу, дању
Да одклоне кугу вражу
Новинари сад предлажу:
Да се тамо послат' мора
Једна чета од доктора;
Не би ли се куга тако
Оканула свог заната,
Не би ли се уплашила
Од конкурената.

(Hum L.)

Шетња по Новом Саду.

XV.

Неће ми нико веровати, али ја и опет кажем, да смо се при последњој шетњи у Новом Саду, а то је било на св. Саву, у летњим хаљинама знојили. Јест, јест, драги моји који ово читате и нечитате, баш смо се јако знојили, као у сред лета. А госпођице су биле у танким исеченим хаљинама, а ми у дрним (плаћеним и неплаћеним) капутима. Шетали смо, и непрестано се у разговору на врућину тужили и брисали зној; вероваћете ми, кад вам кажем, да је то било — на беседи.

Беседа гимназијска испала је — што по дописници веле-сјајно. Под „сјајношћу“ овом не разумем осветлење дворане, премда је и ово било тако јако, да смо многи однели траг од тога осветлења и кући, т. ј. капуту су нам покапани од свећа по плећима јуначким и рукавима господским! Света је било тако пуно, да је ко дрвено јаје с плафона доле пустило не би се разбило. За то није замерити, што се свет из дворане одвадио и отишао у респтаурацију, те ни у респтаурацији није било ни једне столице (ни главе) празне, све је то пуно било. Госпођице и младе госпе биле су једна лепша од друге удешене: једна је имала белу хаљину а црну свилену косу, друга ружичасту хаљину а плаву косу, трећа зелену хаљину а пудровану косу, четврта шарену хаљину и високу до плафона флизуру — једном речи, изгледале су као анђели у рају. Неожењен човек, који их је посматрао, и који би хтео од госпођица да бира, коју да узме за жену, не би се могао решити, јер би му се све морале допасти, а по дотичном канону, само „једнија жени подобајет имати“, те тако остаје питање нерешено, коју да узме. За то се сваки напоследку решио, да изиђе из дворане и оде у респтаурацију на чашу пива. Добро, ал како ће се и кад ће се ожењити? Увек пре него на беседи и игранци. Јер на игранци су све леће и чисте, све су љубазне и миле, слатко говоре, дивно се смеше, сунце им из очију сија, стреле згађају управо у срце, те с беседе оде човек кући сасвим забуњен и не може ни на шта да се реши. А кад се ујутру пробуди, а он онда стане да филозофира: Е гле ти молим те, та ја нисам ожењен! Сад би место једног доручка морао донети два; морао би ми бити први ход у дућане, да исплатим, што је жена за игранку куповала; морао бих — ако је први — исплатити слушкињу, куварницу, праљу, дојкињу; морао бих купити опет нових шест шпилова карата; морао бих наредити и куповати шта је нужно за соаре довече, јер је моја жена на реду да даје; морао бих купити нов сервис, јер се жена јуче наљутила, што је изгубила на картама, па разбила седам тањира и чинију за чорбу; морао бих је водити после подне на лед, да се на хаљифаксовим ципелама топиља, сутра у позориште, прекосутра на „кренцхен“ и т. д. Деца леже троје од шарлаха, а четворо од дифтеритиса, плаћај доктора и апотеку, а у злом случају и друго што. Кад оздраве, морао бих куповати седам пари ципела и хаљина, три коња и четири лутке и т. д. па никад

краја. морао бих од бриге и оседити и оћелавити! А овако идем ујутру у кавану на доручак, у подне на ручак а у вече на вечеру. То је цео трошак, осим оно мало дувана, цигара, једно туце цигарнишницлова од ћилибара, дувањара, и што се који пут по која десетица прокарта, пропије и изда тамбурашима; има до душе мало штете и отуд, што „вешерке“ сваки пут мање „веша“ донесу, него што однесу, јер ко да их контролира; свеће и дрва се више купују него што се потроши, јер их пре времена нестане, кад нема ко да води рачуна; храна и пиће у бирцузу кошта за једну особу више него код куће за петоро; кошуља, ако је најмање гледод опарана или рупице искварене, баца се, јер нема ко за два минута да закрпи и оправу; у вече се у бирцузу више потроши, него што би се у уредној кући за три дана појело и попило, али то су све маленкости! У болести истина нема срца, које се за нас брине и стрени, нема руке, да нам дода лека и чашу воде, али за добре новце, нађемо миувек, ко ће нас — наједити и пре времена у гроб отерати!

Оно друго што сам хтео рећи врло је озбиљно и не спада у „Стармалог“.

Аб.

П а р н и ц а.

Неки војно, хвалећ своје,
Рекао је:

„Много трпи земља ова

„Са топова“.

„А још више“, поп завика,

„Од војника!“

Док ти неки уча уди

Не загуди:

„По земљу је срећа веља

„С учитеља“.

На то скочи ћата стари:

„А писари?“

Кипну срце слолар Весе,

Подиге се:

„Зло по вама, да вам није

„Занатлије!“

На то ће им сељак рећи:

„Ми смо већи!

„Што нам земља добра даје —

„Са села је!

„Сви ви треба ноге танке

„У опанке!“

Ту се деси Цига неки, —
Слаткоречи:

„Што рекосте овде јако,

„Ако ј' тако,

„Онда ј' рајски живот стари

„Међ чергари.

„Сви што нас је, слаби јаки —

„Сви једнаки!

„Сви у лицу мрки, тавни

„И сви равни!

„Још су уз то Циге стари

„Парничари;

„Ком је криво, нека стане

„У Цигане“.

Абуказемов календар.

Јануар.

1. „Нова Аустрија“ (Босна и Херцеговина) слави први пут ново лето. Кажу, да су пред ту „славу“ многе пушке и топови избачени. Само весело!

2. На место Филиповића дошао је за команданта Виртемберг. Филиповић је Хрват, а шта је Виртемберг? Оно „ембер“ у имену му не допада ми се.

3. Један касир забунио се јутрос, те место да очисти чизме, а он „очистио чувства“.

4. Новопокренути лист „Голуб“ стаје на читаву годину 60 новч. Друштво београдских богослова моли уредништво, да му шаље лист у по цене.

5. Француска академија расписује награду за једну расправу, која би свестрано расветлила питање вршачке формаће и урошеве општине.

6. Обичај сецовања код многога је прешао у страст. Тако има у Н. Саду неки људи, који сваки дан сецују. (Сецери у штампаријама).

7. Руси су пренели из Азије кугу у своју земљу; сад треба пазити да Руси не дођу у Аустрију (ради трговине на пример), јер ето ти онда куге и нама!

8. Календар „Исток“ казао је у огласу свом, да излази ради осетљиве празнине у календарској књижевности. Сад, кад смо га видели, осетили смо и ми ту празнину.

9. Траже се сада 16 милијона ради окупације Босне; ал ми смо изгубили 60 милијона ради тога, треба дакле толико и да тражимо.

10. Многи војници завиде управитељу Јосићу, јер овога не пуштају у Босну. Камо срећа — веле — да и нас не пуштају!

11. Даклем су у Србији Чивути еманципацију добили; но, сад ће се ваљда покренути какав независан лист!

12. У Новом Саду још ништа не излази на јавност, шта се мисли чинити у корист сиромашне породице Ђуре Јакшића; мора бити да су спремања огромна, кад тако дуго трају, те ће нас наједанпут изненадити.

13. Субота је. У Новом Саду — као и обично — звони опет на вечерње (забаве).

14. Ђачка беседа. Једна млада госпа се фали како је штедљива, те мало материје троши на хаљину: дошла је у сасвим исеченој и без рукава.

15. Шир-Алија намерава доћи у Кабул, ал' кочијаша неће одмах исплатити, погоднио га је и за натраг.

16. „Заставин“ дописник из Торонтала јада се на стање тамо, како је финансија пала, економије и индустрије нема, и ускличе властима: у новој години дајте нам нова живота и т. д. и завршује са: *Ve de-remo*. Ал ако они одговоре ћирилицом: *Ве-деремо!*

17. Клупе на галерији новосадског позоришта врло су осетљива створења, јер цело време преставе дају израза својим осећајима: ако се представља шаљива игра, оне цикоћу, а ако је трагедија оне не-пресано циче и стењу. Осећаји су им врло рас-кламићени.

18. Сир Бенда изоставља у фришкоћи оно „и“, те се пише: Ср-Бенда.

19. Н—ско „Женско друштво“ издало је оглас са неким штампарским погрешкама: „Ми волемо сва-ког кеца (место: свеца) да држимо нашу седмичу (м. седницу). Не жалимо коју десетицу (макар ма-кову) и избацити.“

20. Један бачванин се тужи: Узели су ме на весло (векслу), одвели су ме у грундуц („грундбух“), па су ме трамбуљирали (интабулирали).

(Наставиће се).

Из Шајкашке.

I.

Кад сам дошао у једно село у Шајкашкој нисам нигде могао сексера променити: Нема нигде крајцара — све сами бугери.

II.

И у Жабљу се играју госпоје „фрише фире“, али не као код нас на форинте, оне играју само на бугере. О, да их оће све изгубити!

III.

Како је пријатно путовање по Шајкашкој! Оно-мад сам ишао у Т. и морао проћи 1. покрај једног места, где су недавно три лопова напала на једног путника и похарали га. 2. Кроз Каћку шуму, где је лане бесан курјак ујео једног човека из Каћа и 3-ће морао сам ноћити у С. у гостионици, где је пре пет дана неки Шваба избо ножем једнога момка, који је на месту мртав остао.

Аб.

А тај цео пут је 5—6 сати!

Грацијас

Једном жупнику, доносио је чешће један циганин зеца на поклон, за кога — место чаше ракије или ви-на — увек је само голо „грацијас“ (Хвала!) добивао. Неза-довољан цига запита попу: Велечасни! Шта значи та реч грацијас?

Жупник: Та реч значи толико; као, да сам ти сам дао два цванцика.

После неког времена умре циги дете, које је попа наравно опојао и до гроба отпратио. После укопа запита циганин попу: Велечасни! шта сам вам дужан?

Жупник: Само шест цванцика.

Циганин (весело): дакле грација, грација, грација и још једанпут грација; и два цванцика натраг.

Катихета: Децо! Знате ли ви да смо ми сви браћа и да је Творац небесни свију нас отац?

Један између деце: Ал мени је мати казала, да је мој отац у гробљу, а не на небу.

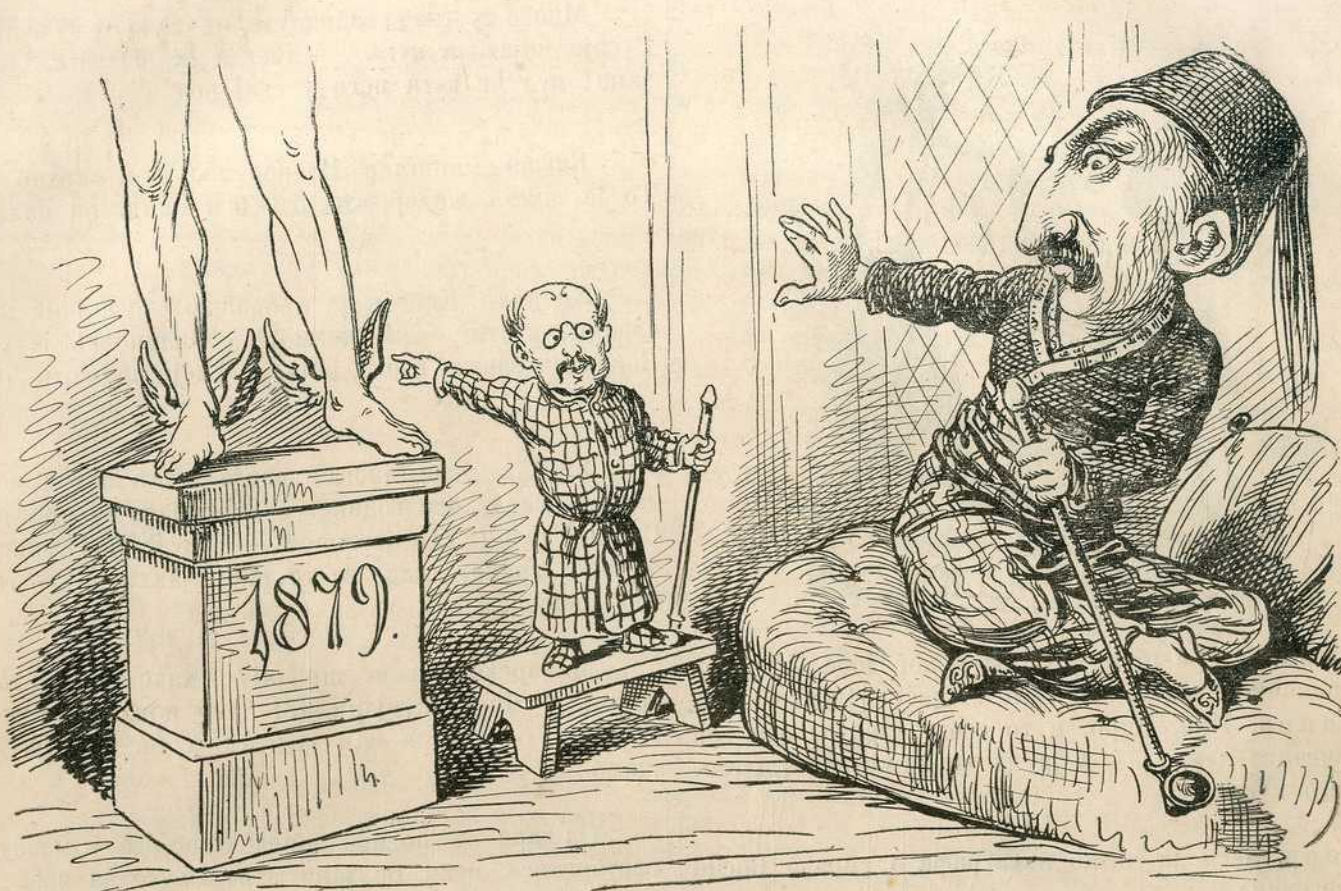
Звекан запита блесана: Знали он зашто за сваком војском, силна кола, па још већином покривена, иду.

Блесан: Какав би ја човек био, кад знао неби. У они покривени коли, вози се солдатска кураж (хтео је рећи „фураж“.)

Звекан: Све зна. Зато Турци и губе свуда битке што куражи немају у коли.

Један правосл. Хрват.

ПРИМЕРАН ВЛАДАЛАЦ

СТАРМАЛИ. Ето видиш Абдул Хамиде, то је владалац ове године.
АБДУЛ ХАМИД. Па што је привезао крила на ноге?

СТАРМАЛИ. То је учинио примера ради, — да се и ти на њега угледаш, па да и ти тако урадиш.

Међер има и над Црногорцима јунака. *)

Био један Црногорчић,
У Србији беше стањен,
Он је лане војник био,
Добар војник и похваљен.

Да је био храбра срца
Остала би можда тајна,
Ал како ће бити тајна
Кад га краси и колајна.

Прије војне ђак је био,
После војне, куд ће, шта ће
Ма'да су му брци никли.
Хајд у школу, — да куда ће.

И у школи строгост влада,
Која децу води срећи,
Па још кад је гимназија, —
Па још кад је разред трећи!

*) Ми смо с наше стране уверени да у овој песми нема ни тунка истине. (Како би тако што и могло и бити?) Песму штампано само чуда ради, да се види како данашњи свет уме да измишљава.

Ур.

Па још кад је професору
Брижно чело намрштено,
Кад се баци у позитуру
Као перо разкречено.

Онда тешко оном ђаку,
Који пензум не донео
(Па још ако при сеоби
Помагат му није хтео)

Црногорац није дошо, —
„А ти клечи нек ти с смију!“
Црногорац не зна клечат
Да му дадеш Сентандрију.

Ал професор то баш хоће
Да колајник пред њим клечи.
Овај незна, па из тога
Родило се оштри речи.

Но па шта је онда било?
Било ј' то, што бити мора
Истерали, — шта, зар ђака
— Богме неће професора.

П. А. Ф.

Ћира. Спира, брате, ти од неког доба не читаш друге немачке новине, већ само „Пресу“. Зашто је то?
Спира. Има, Ћиро, и то свога узрока. Ако већ морам читати лажи, — а ја их волим читати „пресне“ него куване.

Ћира. Јеси ли читао параграфе о управи Босне и Херцеговине?

Спира. Јесам.

Ћира. Па који ти се параграф најбоље допада.

Спира. Онај шести, који вели да ће те норме остати у крепости донде, док се не промене.

Ћира. Има људи, којима није доста што сеју неслогу међу грешним људима, — већ би хтели да заваде и саме свеце.

Спира. Не разумем те.

Ћира. Та ено Ивица Маршов покушао је на загребачком сабору да завади Светог Саву са Светим Димитријем

Ћира. Ха ха ха!

Спира. Ти си ваљда читао дневник загребачког сабора кад се тако горко смејеш.

Ћира. Погодио си.

Спира. Па шта ти је најсмешније?

Ћира. Најсмешније ми је то, што је Абдул Керим ударао на нас па се и окануо, а Мишкатовић би хтео да нас још и сад бије са Абдул Керимом.

Н а т п и с.

Баш је лена врајла Ана,
Поретко се така рађа, —
Па јој опет нашли мана!
Једни веле: „да је млађа!“
Други веле; „сувише је
Институтски билдована!“

Бур . е . . .

К о к и ц е.

Многе су владе забринуте, од како су чуле да се у Русији појавила куга. — Ваљда су се сетиле пословице: куд ће куга него у свој род.

Бивши министар Пленер пао је и скрхао руку. То је заиста малер, кад бивши министри падају.

Хемичар Едисон је пронашао слова која могу и слепци читати. — Боже мој! а Филиповић је хтео у Босни да заведе слова, која не умеју ни окати читати!

Управа текелијнога завода јавља путем новина, да ће се и ове године у текелијануму прославити Свети Сава. (: То је лепо! — Ал је још лепше било оно време, кад се то није јављало, — већ по себи разумевало:).

Мађарске новине причају, како се у Угарској појављују многи курјаци. (Молимо понизно, имате ли ви што новије да нам јавите? а то ми већ давно знамо:).

Од како су новине донеле глас, да у млеку има дифтеритиса, неки Бачвани зарекли се да неће више читати новине, — бојећи се да им ко на тај начин и вино не огади.

Малој Катинци рекао је отац да је неће водити ове године на беседу, јер је она још б. . . вица. — „Е па добро, а ви ме водите на бал!“ — доскочи му досетљива швигарица.

Др. Ђ. Илијић у Бечеју сад се још већма уверио, да је католичка вера јединоспасајема (при избору општинског физика).

И з ш к о л е.

Катихета: „Но, Перице, како се звало оно брдо на коме је нојева лађа застала?“

Перица: (ћути).

Катихета: „Но да ти помогнем, звало се — а — а — а —“

Перица: „знам, звало се — авала!“

Д.

Лисица и буве.

Причају, да лисица, да би се избавила од бува узме у зубе комадић дрвета на ком има маховине, па онда са стражњим труном полагаано спушта се у воду, а буве све бегају на више где је суво, и тако полагаано спушта се па у воду а буве све утеку на оно дрво; тако лисица пусти дрво и искочи из воде.

Футушки Баба.

(Наставак.)

Када је Баба кући приспео, као већ што је речено, брат Јата лепо га је дочекао, и мило му је било да су се они гласови побили који су по селу крстарили, као да је Баба због неког злочина у Србију побегао, да је побегавши тамо, и издавши се за сапунцију тамо у посао стао — да је неког Турчина, који је свагда Србе грдио, једне ноћи бивши на дивану у сапунциници — помоћу прочи раденика, Асана счепавши за ноге у каду бацио — и истога у сапун истопио као што то раде окол, па и у самом Сегедину, са краденим кљусадма — ово се није истина осведочило — али говорило се као зацело, да је Баба једаред траг заметнуо — и тај ремек урадио. —

Не само брат, него и сва родбина Бабином се пришествију срадовала — и таки су се сутра дан Јатиној кући стекли. — Баба да би бијо важнији није хтео чисто српски да говори, него је заносио на шокачки и клименташки — као бајаги да је српски заборавио — као покојни из Сомбора Уца, када је дошао из школе кући из Кечкемета па када су га питали у коју школу иде, а он одговори „кеттö“ — а на питање како се зове во? ökör, а брава? Екеруша, а теле? Екерче.

Јата, брат Бабин, пошто је родбина се добро и најела и навила, представи јим, да не само Баба што нагиба као неко на валов, него да је и његова воља да Бабу ожени — дакле да треба да се мерка ди добра девојка па после како им Бог даде нека се уживају — ево, вели Јата, јошт која недеља, па ће и Ускрсе проћи, па онда могу сватови по ђурђеву обавити се — на ово ће стрина Кумрија преметити — немој Јато молимте о ђурђеву — него мало даље одложи, знаш Боже прости, ко се о ђурђеву жени, овчији кови. —

Ујна Ксенија мало нађорена, тада ће устати — ништа то, вели, Јато, било то о ђурђеву, или кад, то је све једно, неслушај ти Кумрије, знаш да она баш свака петка не стеже цегу — ето, вели, има у мог комшије вевге вајн девојка — ако пећете њу, ето у Васкљустена Мара, никад боље девојке, ако не и ту, ето у Рундоша Мицика — та све мири она кошуља на њојзи — гао да су јој пуна недра левендула — ако баш и ту не, а оно ено Дропљина Анушка она би баш била за Бабу — знаш она је овако мало налик на Ђифтанско — знаш да јој је отац бијо први чизмар у селу — сви спајински бироши, неби за Бога код другога чизме наручили. Знати опрати, умесити, знати се да дивани — као каква дућанциница. —

Прија Марија, не вели не, нећемо ми за Бабу вутошкињу, чудни ми девојака саме купусарке, и оне ти знаду реда, посеј расад — поливај расад — заламај дуван, нижи дуван, вешај га на пајанте, па онда удри у шверцерај — у том и зима дође, разбој јој зврји — незна наградити — незна нитити — незна откати, незна чунак — чимбар ни у руке узети — запитајте шта је башлук, шта је поузак,

„Стармали“ излази 10, 20 и последњег дана у сваком месецу.

Годишња цена 4 ф. годишња 2 ф. на 3 месеца 1 фор. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

дивчик и агршак, незна ништа — забленуће ти се као оно јуне у шарена врата. —

Него ако оћете ме послушати, врните се ви на страну, ето Бегеча, ето вам Кера, Врбаса, Д. С. Ивана, ту су вам девојке, које знаду и мајсторски и паорски ред — а ја знам једну, мога нећака брата од тетке кћер Евицу то вам је девојка једаред од реда ваљана — а сем тога има и мираза — даје јој отац одма готова новца 300 фонтинти шајна — јуницу коју оће од две да бира — и ту нема сандука, него оварбан шивонер, да га бољега мајстор у Керу није направио.

Сви сродници умукосе, те прија Мари дадоше за право, а како и не, три стотине шајни лепа је пара, зато се може сво покућство купити — те се тако и сложише, да Јата са Бабом, како доспе, у Кер отиде, да виде девојку, јер вутошкиња му и тако не фали.

По довољном дивану, родбина се разиђе, а Јата са Бабом јошт мало диванећи легну и они. —

Од разговора јучерањег прошло је већ 14 дана, Баба чека на Јату, да га позове у Кер, а Јата опет на Бабу — те тако би чекали можда и до ускрса, да прија Марија не пожуре ји — те се тако један дан спремише и одоше у Кер, прија Марија она ће бити, како се то већ зове проводациница. —

Када су дошли у Кер, ту ће стати код неког издалека пријатеља Н. Кавгића, овај ји лепо прими — кода њега ће вечерати и ноћити, па ће ду сутра ујутру к девојци — Јата а и проводациница назе добро на ону изреку, старије јутро од вечера. —

Пријатељ Кавгић, после вечере мало се расчепурио — фали девојку до неба а узда се да му се неће ни отети па вели, ја сам у туђину срећнији него у мојим синовима — ја када сам пријатељ-Јато мога Јашу женио — обишао сам ваљда 10 села, па нигди девојке, ни за Бога а куртала ти и ратос, али све све, али када ти одо у Пивнице — и који је населито! — ту ме наведоше на једну девојку лепа девојка, висока, јака, и баш онака како сам је пожелити могао, кад тамо одосмо, домаћин лепо нас дочека, изнесе чашу вина, те мало тако при вину и поседисмо пак онда ће мати прећи на ствар као знаш рад чега смо дошли. —

Домаћин, то ти је била људа грдно голема — опоро дивани, то баци на мене, то на мог Јашу очи — чисто те пресеца — мај ако нисам бијо ушпертљиво — знаш Пивничани то су ти оне веле људи, као што ми ономадне читаде наш уца Јосим — за неке Бокезе.

Питаше одакле сам, како се зovem, шта имам — каквог свеца славиш — како иначе, тржиш ли с чим н. пр.

Ја му кажем да сам из Кера, да се зovem Кавгић, да славим светог Вартоломију — да имам кућу, земље и да помало са свињама радим —

На ото ти мој пријатељ несурењени, као опарен скочи — е' вели брајко купи се даље из моје куће, и ко те је довео овамо — какво је то наопако село Кер, па онда завеш се Кавгић, та од кавге се свако клони, па онда славиш Вартоломију, нека му је милост, а далеко његов благослов, а тржиш са крнци — а коме ти несурењеници нису тур подерали? — одлази док си читав — док те нисам овом тољагом одадроо — те ћеш горе проћи, него Лаза Мејић из Сомбора — када се устркивао са покојним Шандором Папхазидом, и када га је сатерао у шанац — пред прерадовићеве пенцере. —

(Наставиће се.)

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиљена адресу Др. Илије Огњановића у Новоме Саду, а коме је наручије Дру Јовану Јовановићу Змају у Београд. Предплату пак и огласе, ваља слати на штамарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врете.

СТАРМАЛИ

јавља својим пријатељима и непријатељима, да се одлучио и даље живети. Живот му је у толико сигурнији, што у Берлинском уговору нема о њему ни спомена. Гаранција његовог опстанка лежи већ у томе, што није везан ни за гр. Андрашија ни за Тису. Програм му је:

Како знамо, тако дамо;

Док смо живи да се отимамо.

УРЕДНИШТВО.

А ми с наше стране јављамо, да ће „Стармали“ од сада излазити три пута у месецу, сваких десет дана на целом табаку дојакошњег формата, а доносиће у сваком другом броју редовно по једну велику слику. Одзове ли се публика боље, доносиће у сваком броју илустрацију.

„Стармали“ ће и даље уређивати и на њему стално као и до сада радити З мај-Јован Јовановић, уз сарадњу Абуказема; дакле неће бити никакве промене у редакцији.

Уз знатно повећане трошкове за поштарину и експедицију, не повишујемо цене листу, него остављамо досадању цену, надајући се, да ће наша поштована читалачка публика накнадити ове увећане издатке наше тиме, што ће се многобројно са свију страна одавати претплатом на „Стармалог“

Цена је „Стармалом“ дојакошња:

за Аустро-Угарску	за Србију, Цр. Гору Босну и Херц.
на целу годину — 4 ф.	на целу годину — 50 гр.
„ пола „ — 2 ф.	„ пола „ — 25 „
„ четврт „ — 1 ф.	„ четврт „ — 13 „

За Србију претплату ваља слати књижари В. Валожича у Београд, а из свију осталих земаља ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У Н. Сад.

Изишла је из штампе

III. СВЕСКА

СТРАЖЕ

књиге зв науку, књижевност и друштвени живот.

Ова је књига већа за читава три табака од осталих и пуна је разнолике садржине. Овом се књигом навршује једна четврт за оне претплатнике „Страже“, који су се са 2 фор. 50 н. претплатили, те се овим учтиво позивају, да претплату што пре обнове.

Овим отварамо претплату на „Стражу“ за 1879, г. и позивамо све пријатеље народне просвете и напретка, да потпомогну ово подузеће претплативањем себе сама и набављањем претплатника.

„Стража“ изилази месечно у свескама од најмање 10 табака и стаје за Аустро-Угарску на четврт (3 свеске) 2 фор. 50 новч., за стране земље урачунава се већа поштарина. Поједине свеске се продају по 1 фор. а могу се добити ван администрације „Страже“ код свију књижара и познатих пријатеља српске књиге. Претплата се шаље

Administraciji „Straže“

Neusatz.

Већ изашле свеске „Страже“ могу се још добити. АДМИНИСТРАЦИЈА „СТРАЖЕ.“

ДВА СЛАГАЧА
вешта српском, немачком и мађарском слогу, могу добити места у штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

Животописи славних војсковођа.

I.

ПРИЈЕКЛО ЗИМОНИЋА ПОРОДИЦЕ
И
ПОП-БОГДАН ЗИМОНИЋ,

војвода Гатачки.

Сабрао Јово Накићеновић, секретар општине Е. Новске.

Са верним ликом попа-Богдана.

Цена је књизи само 20 н. Ко на више комада поручи добија књ. за 15 новч. Наручбине ваља слати штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

НОВА ШКОЛСКА КЊИГА
МАЛА

КАТАВАЊА

Содержања из свѣк

церковное пѣніе воскресное, и ѣныя
разныя пѣсны дѣховныя, пѣваемыя
во всѣх гѣдѣх,

ИЗ СВАТЫХЪ ЦЕРКОВНЫХЪ КНИГЪ
бывшыхъ ученикомъ своимъ, какоже и всѣмъ цер-
ковнага пѣніа любителямъ учредилъ
ІСАИИЪ ПОПОВИЧЪ,

Парѣхъ во св. кр. градѣ Ново-Гадѣ.

Књига је ова удешена по првено-школским прописима за омладину школеку, и као таква добила је благо слов Његове Светлости патријарха српског Прокопија Ивачковића.

Књига броји 100 страна 8-не, а цена јој је само 20 новч. Ко на више комада поручи, рачуна му се комад по 15. новч.

Припознатим комисионарима нашим дајемо радо и у комисију ову књигу. ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА
у Н. Саду.